

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **M. U.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2014, čj. OD 907/14-2/67.1/14225/NL, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, ze dne 4. 2. 2016, čj. 58 A 13/2014-38,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Liberec, odboru dopravy ze dne 14. 7. 2014, čj. MML/075053/14/1607/OD/Hrz, byl žalobce shledán vinným z přestupku v provozu na pozemních komunikacích, kterého se dopustil tím, že dne 9. 4. 2014 v 15:07 hod řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Ford Kuga, registrační značky X, na pozemní komunikaci I. třídy č. 13 v ulici Frýdlantská v obci Mníšek ve směru jízdy na obec Frýdlant a překročil nejvyšší dovolenou rychlost. Kontrolním měřením pomocí silničního laserového rychloměru typu LTI 20/20 TruCAM bylo zjištěno, že žalobce jel rychlostí 98 km/h v úseku, kde je zákonem povolena maximální rychlost 50 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši +- 3km/h, byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 95 km/h. Tímto jednáním žalobce porušil § 18 odst. 4

zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, a proto mu byla uložena pokuta ve výši 6 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všech skupin na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí Magistrátu města Liberec a povinnost uhradit náklady řízení. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 10. 2014, čj. OD 907/14-2/67.1/14225/NL, zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“) zamítl.

[3] Krajský soud přisvědčil žalobci, že by správní orgány měly vymezovat místo spáchání přestupku konkrétněji. Zároveň však uvedl, že místo spáchání přestupku, tak jak bylo vymezeno v souzené věci, nemohlo mít dopad na naplnění skutkové podstaty spáchaného přestupku. Skutek byl totiž dostatečně identifikován osobou pachatele, časem spáchání, označením vozidla, které bylo opatřeno registrační značkou a určením rychlosti tohoto motorového vozidla. Žalobce navíc v průběhu celého řízení o přestupku nezpochybňoval, že vyšší nedovolená rychlost byla naměřena v obci a netvrdil to ani v žalobě.

[4] Žalobní argumentaci, podle které nelze jednoznačně dovodit, že měřené vozidlo bylo vozidlem žalobce, odmítl krajský soud jako účelovou, neboť jednak tuto námitku žalobce vznesl až v žalobě a jednak na základě pořízené fotodokumentace šlo bez důvodných pochybností ztotožnit vozidlo, kterému byla změřena rychlost, s vozidlem, které bylo následně kontrolováno hlídkou policie; registrační značka vozidla byla na pořízené fotodokumentaci jasně čitelná.

[5] Podle krajského soudu nelze žalovanému vytýkat, že vycházel pouze z těch podkladů, které měl k dispozici a které neměl důvod považovat za nevěrohodné, jelikož žalobce zůstal ve správním řízení zcela pasivní. Správní spis obsahoval na č. l. 32 doručenkou výzvy k doplnění odvolání, ze které jasně vyplývalo, že výzva k doplnění odvolání byla zmocněnci žalobce řádně doručena fikcí.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost co do obsahu opřenou o důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Krajský soud podle stěžovatele v napadeném rozsudku nijak nezpochybnil žalobní tvrzení, dle něhož se místo spáchání přestupku mohlo nacházet jak v obci, tak mimo ni. Stěžovatel namítl, že je povinností správního orgánu, která nijak nesouvisí s aktivitou žalobce, ve výroku rozhodnutí správně vymezit místo protiprávního jednání. Podle stěžovatele nelze jako (jediný) důvod, pro který krajský soud dospěl k závěru, že výrok rozhodnutí je dostatečný, uvádět, že stěžovatel fakt měření v obci nerozpovořoval.

pokračování

[8] Stěžovatel dále namítl, že z výroku rozhodnutí – a ze specifikace místa, která je součástí výroku – musí vyplývat trestnost skutku. V souzené věci není podle stěžovatele „zřejmé, zda se žalobce dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 silničního zákona, když mu byla naměřena rychlost 95 km/h na „ulici Frýdlantská“, neboť v části ulice Frýdlantská je dovolená rychlost jízdy 90 km/h, a není zřejmé, zda se žalobce pohyboval – při změření jeho rychlosti – právě v takovém úseku, nebo v úseku, kde je rychlost jízdy omezena na 50 km/h.“

[9] Z poznámky krajského soudu, že místo přestupku bylo možné v projednávaném případě určit též dle GPS souřadnic uvedených v záznamu o přestupku, stěžovatel vyvodil, že tím krajský soud prokazuje, že správní orgán mohl místo protiprávního jednání definovat lépe a kvalitněji.

[10] Stěžovatel dále namítl, že jeho žalobní námitka, podle které správní orgány nezjistily dostatečně skutkový stav, nemůže být účelová. Podle stěžovatele je účelové takové tvrzení, které je uplatňováno zpravidla v pozdější fázi řízení a zároveň je v rozporu s dosud shromážděnými podklady, které tvoří ucelený důkazní řetězec. V souzené věci však žádné věrohodné důkazy o tom, že by bylo změřeno vozidlo stěžovatele, neexistují. Stěžovatel tak nepřednesl nové skutkové tvrzení, ale pouze poukázal na nedostatek dokazování správními orgány. Stěžovatel uvedl, že pokud z fotografie z rychloměru nebylo rozeznatelné jeho vozidlo, měl právo na to, aby správní orgány řízení zastavily.

[11] Podle stěžovatele je vhodným nástrojem k potlačení nešvaru – vydávání rozhodnutí o vině nezávisle na obsahu spisu – nepřebírat důkazní iniciativu namísto správních orgánů ve správním řízení, ale na tento nešvar upozornit prostřednictvím správní žaloby.

[12] Stěžovatel citoval právní věty z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, čj. 2 As 217/2015-47, a uvedl, že podle jeho názoru správní orgány neprovedly dostatečně úplné dokazování rozhodných skutečností. Skutečnost, zda byla měřena rychlost vozidla stěžovatele, nebo vozidla jiného, totiž nebyla nijak důkazně podložena. Z fotografie ze správního spisu, kterou stěžovatel přiložil k žalobě, totiž není zřejmá výrobní značka měřeného vozidla, jeho registrační značka, model ani barva. Stěžovatel k tomu dále uvedl, že „správnímu orgánu nevytýká, že apriori nevyvrátil určitou versi skutkového průběhu, kterou by žalobce tvrdil až v žalobě; žalobce správnímu orgánu vytýká, že nezajistil žádné důkazy, ve kterých by měl oporu výrok rozhodnutí, kdy správní orgán, nesoucí důkazní břemeno, nijak neprokázal, že rychlost byla měřena právě vozidlu žalobce“. Pokud krajský soud odmítl tuto žalobní námitku z důvodu, že argument nebyl uplatněn v řízení před správními orgány, pak nesprávně posoudil právní otázku přípustnosti žalobní námitky. A pokud krajský soud odmítl žalobní námitku z důvodu, že není pravdou, že by vozidlo na fotografii nebylo identifikovatelné, pak je jeho rozhodnutí v rozporu se spisem.

[13] Stěžovatel kritizoval, že „krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda bylo vhodné, aby správní orgán, ze svého popudu, předvolal policisty, kteří prováděli měření, jako svědky“. Podle stěžovatele byl správní orgán povinen svědky předvolat, neboť skutek nebyl jednoznačně prokázán.

[14] Stěžovatel rovněž namítl, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda byl (řádne) vyzván k doplnění odvolání. Podle stěžovatele mu výzva k doplnění odvolání nebyla doručena, neboť předmětná doručka se nevztahuje k výzvě k doplnění odvolání, ale k jiné písemnosti, kterou byly stěžovateli zaslány podklady na CD nosiči.

[15] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel uvádí obdobné důvody jako v žalobě a žalovaný se k nim již vyjádřil; navrhl, aby Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[18] Kasační stížnost není důvodná.

III.A. K vymezení místa spáchání přestupku

[19] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil námitky stěžovatele týkající se vymezení místa spáchání přestupku.

[20] Stěžovatel v žalobě namítal, že „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nesrozumitelné pro absenci konkrétní specifikace místa protiprávního jednání“. Krajský soud přisvědčil stěžovateli, že by správní orgány měly místo spáchání přestupku vymezovat „spíše konkrétněji, typicky uvedením konkrétního místa na dané komunikaci, nebo vymezením úseku mezi dvěma ulicemi, rozhraními s ulicí, kde se přestupek odehrál“. Zároveň však uvedl, že je také nutné zvážit, zda mohlo mít a mělo takové vymezení místa spáchání přestupku dopad na výsledek řízení. Krajský soud shledal, že skutek byl dostatečně identifikován osobou pachatele, časem spáchání, označením vozidla, které bylo opatřeno registrační značkou, a určením rychlosti tohoto motorového vozidla. Stěžovatel přitom v průběhu správního řízení nezpochybňoval, že vyšší nedovolená rychlost byla naměřena v obci a netvrdil to ani v žalobě (čímž se souzený případ lišil od podle krajského soudu případu posuzovaného Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 23. 11. 2010, čj. 4 As 28/2010-56). Krajský soud proto dospěl k závěru, že místo spáchání přestupku bylo identifikována dostatečně.

[21] Nejvyšší správní soud se ve své rozhodovací praxi mnohokrát zabýval otázkou vymezení místa spáchání přestupku. Závěry plynoucí z příslušné judikatury Nejvyšší

pokračování

správní soud shrnul v rozsudku ze dne 16. 7. 2015, čj. 4 As 63/2015-52: „Místo spáchání přestupku lze určit s větší či menší přesností, přičemž je třeba odmítnout úvahy o nutnosti specifikovat místo spáchání přestupku v každém případě s přesností na 1 m pomocí GPS souřadnic. V případě překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci bude podstatné, zda se (jako v případě věci posouzené v rozsudku čj. 9 As 80/2014 – 37) jedná o velkou obec či město s komplikovanou dopravní situací (křížení více pozemních komunikací, množství dopravních značek stanovících místní úpravu nejvyšší povolené rychlosti apod.) a zda přesné určení místa je rozhodné pro posouzení toho, zda došlo ke spáchání přestupku (jako tomu bylo právě v případě posuzovaném v rozsudku č. j. 4 As 28/2010 – 56, kde bylo sporné, jestli žalobce byl měřen před nebo za značkou označující začátek a konec zastavěného území obce, případně v jaké vzdálenosti od této značky, nebo ve věci rozhodované rozsudkem č. j. 9 As 214/2014 – 48, kde byla v rámci výroku vymezeného úseku pozemní komunikace dopravním značením měněna nejvyšší povolená rychlost). V případech, kdy přestupek byl spáchán v menší obci a žalobce nečiní sporným, že by absence určitějšího vymezení místa měření měla vliv na posouzení otázky překročení nejvyšší povolené rychlosti, pak požadavku zákona postačuje i širší vymezení místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí.“

[22] V rozsudku ze dne 11. 3. 2016, čj. 4 As 270/2015-42, Nejvyšší správní soud, v návaznosti na výše citovaný rozsudek, uvedl, že vymezení místa spáchání přestupku je obligatorní náležitostí výroku rozhodnutí správního orgánu a jeho nedostatečná specifikace ve výroku nemůže být nahrazena tím, že je místo spáchání přestupku zjiitelné z odůvodnění rozhodnutí, případně ze spisu správního orgánu (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73). Smyslem konkrétního vymezení místa přestupku je zejména vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, vyloučení překážky věci rozhodnuté, určení rozsahu dokazování a zajištění řádného práva na obhajobu. Zda je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtrženě od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány. Vždy je třeba přihlédnout k velikosti obce, složitosti dopravní situace a také k úvaze, zda je přesné určení místa přestupku rozhodné pro posouzení toho, zda ke spáchání přestupku došlo.

[23] V souzeném případě bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vymezeno takto: „na pozemní komunikaci I. třídy č. 13 v ulici Frýdlantská v obci Mníšek ve směru jízdy na obec Frýdlant“. V obci Mníšek žilo k 1. 1. 2016 podle oficiálních webových stránek obce 1 503 obyvatel (srov. <http://www.obec-mnisek.cz/>). Obec Mníšek tak lze ve smyslu výše citované judikatury považovat za obec menší velikosti. Ulice Frýdlantská prochází značnou částí obce (od křižovatky ulic Liberecká a Oldřichovská až na hranici obce směrem na Frýdlant) a je více než 1 km dlouhá. Dopravní situace v obci Mníšek se nejeví složitou, což lze seznat např. z mapy, kterou stěžovatel přiložil k žalobě.

[24] Z uvedeného je nepochybné, že měřené vozidlo se v době měření rychlosti nacházelo na území obce Mníšek, kde je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 50 km/h. Totéž ostatně vyplývá z části výroku výslovně obsahující údaj „v obci Mníšek“. Z hlediska výše citované judikatury nevznikly v souzeném případě pochybnosti o nejvyšší povolené

rychlosti v předmětném úseku a nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by mohly poškodit stěžovatele z hlediska zásady *ne bis in idem*, překážky litispendence nebo práva na obhajobu. Závěr krajského soudu, podle něhož vymezení místa spáchání přestupku formulací uvedenou ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí nezpůsobovalo nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto považuje Nejvyšší správní soud za správný.

[25] Totéž lze uvést k námitce stěžovatele, že z výroku rozhodnutí není zřejmé, zda se přestupku dopustil v části ulice Frýdlantská, kde je dovolená rychlost jízdy 90 km/h, nebo v úseku, kde je rychlost jízdy omezena na 50 km/h, Nejvyšší správní soud uvádí, že ve výroku rozhodnutí Magistrátu města Liberec je uvedeno: „*Kontrolním měřením pomocí silničního laserového rychloměru typu LTI 20/20 Tru CAM (ověřovací list s platností do 01.09.2014) provedeného policistou Dopravního inspektorátu Liberec, bylo zjištěno, že jste jel rychlostí 98 km/h v úseku, kde je zákonem povolena maximální rychlost 50 km/h.*“ Z výroku rozhodnutí tak vyplývá, že stěžovatel se přestupku dopustil, když překročil nejvyšší povolenou rychlost, která byla stanovena ve výši 50 km/h. Nelze proto souhlasit se stěžovatelem, že by z výroku rozhodnutí nevyplývala trestnost jeho jednání.

[26] Námitce stěžovatele, že je povinností správního orgánu ve výroku rozhodnutí správně vymezit místo protiprávního jednání, lze v obecnosti samozřejmě přisvědčit. Tuto povinnost stanovuje § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, podle kterého musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce. Jak je však již výše uvedeno, závěr, zda je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, závisí na posouzení okolností každého jednotlivého případu; v projednávané věci bylo místo spáchání přestupku vymezeno dostatečně.

[27] Skutečnost, že stěžovatel v průběhu správního řízení ani v žalobě nerozporoval, že byl měřen v obci, krajský soud uvedl nad rámec a nezávisle na jím již předtím přijatém závěru, že místo spáchání přestupku bylo konkretizováno řádně. Neuplatnění této námítky již ve správním řízení tak nebylo důvodem, natož důvodem jediným, pro který krajský soud dospěl k závěru, že výrok rozhodnutí je dostatečný.

[28] K argumentaci stěžovatele, podle které krajský soud sám svou poznámkou, že místo přestupku bylo možné v projednávaném případě určit též dle GPS souřadnic uvedených v záznamu o přestupku prokazuje, že správní orgán mohl místo protiprávního jednání definovat lépe a kvalitněji, odkazuje Nejvyšší správní soud na výše uvedené. Místo spáchání přestupku mohlo být zajisté určeno přesněji. Určení, které správní orgán zvolil, bylo však pro posouzení stěžovatelovy věci dostatečné. Vymezením místa spáchání přestupku pomocí GPS souřadnic se Nejvyšší správní soud zabýval např. v zde již v odstavci [21] citovaném rozsudku ze dne 16. 7. 2015, č. 4 As 63/2015-52.

III.B. Ke zjištěnému skutkovému stavu

[29] Stěžovatel v kasační stížnosti též namítl, že v souzeném případě neexistují žádné věrohodné důkazy o tom, že bylo změřeno vozidlo jím řízené. Obdobné tvrzení uplatnil již v žalobě; krajský soud při jeho posouzení především konstatoval, že registrační značka

pokračování

vozidla je na pořízené fotodokumentaci jasně čitelná a že z pořízené fotodokumentace lze bez důvodných pochybností ztotožnit vozidlo, kterému byla změřena rychlost, s vozidlem, které bylo následně kontrolováno hlídkou policie.

[30] Tento závěr krajského soudu věcně vyvracející stěžovatelovu žalobní námitku (shodnou s námitkou kasační) je zcela správný a souladný s obsahem správního spisu. Na fotodokumentaci, která byla součástí záznamu o přestupku ze dne 9.4.2014, je registrační značka měřeného vozidla naprosto jasně čitelná. Námitka stěžovatele, že v souzeném případě neexistují žádné věrohodné důkazy o tom, že bylo změřeno jeho vozidlo, je proto se správním spisem rozporná a nedůvodná. Vyvrátit tento závěr nemůže ani fotografie, kterou stěžovatel, snad k podpoře své námitky, vložil do textu kasační stížnosti. Ta totiž zjevně pochází z videosekvence provedeného měření, která je oproti fotodokumentaci horší kvality a registrační značka měřeného vozidla z ní skutečně čitelná není. O tomto původu stěžovatelem předložené fotografie svědčí údaje v dolních a v pravém horním rohu fotografie (datum a čas měření, naměřená rychlost a délka trvání videosekvence), ovládací panel multimediálního přehrávače – tyto prvky fotodokumentace v záznamu o přestupku neobsahuje – i samotné tvrzení stěžovatele, že k žalobě přiložil fotografii ze správního spisu, kterou obdržel od správního orgánu v digitální podobě (v digitální podobě stěžovatel obdržel pouze videosekvenci provedeného měření na CD-R, zatímco záznam o přestupku s fotodokumentací byl zmocněnci stěžovatele předán jako kopie).

[31] K argumentaci stěžovatele právními větami z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, čj. 2 As 217/2015-47, Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel zjevně se snaží svůj případ podřadit pod II. právní větu tohoto rozsudku, podle které: *„Pokud správní orgány v rámci přestupkového řízení neprovedou dostatečně úplné dokazování rozhodných skutečností (§ 3 správního řádu z roku 2004), postačí i obviněnému z přestupku, který byl v řízení před správními orgány pasivní, aby poukázal na možné jiné varianty rozhodného skutkového děje, jež nebyly provedeným dokazováním vyvráceny, k tomu, aby byl v řízení před soudem úspěšný. Je případně na správním soudu, aby v mezích možností daných povahou soudního přezkumu správních rozhodnutí důkazně „oddělil zrna od plev“ a případně zcela nepravděpodobné či jinak bizarní námitky obviněného provedením důkazů eliminoval.“* Nejvyšší správní soud však námitku stěžovatele, že v souzeném případě neexistují žádné věrohodné důkazy o tom, že bylo změřeno jeho vozidlo, shledal, jak již uvedeno, nedůvodnou. Stěžovatel neprokával, že správní orgány nezajistily důkazy, a nepodařilo se mu tudíž ani zpochybnit dostatečně úplné provedení dokazování. Ve správním řízení pasivnímu stěžovateli proto nemůže postačovat k tomu, aby byl v řízení před Nejvyšším správním soudem úspěšný, poukáže-li na jinou variantu skutkového děje (navíc na variantu, která byla provedeným dokazováním vyvrácena). Nelze souhlasit se stěžovatelem, že pro nedostatky v dokazování měl právo na to, aby správní orgány řízení zastavily. Stěžovatelem tvrzené vady Nejvyšší správní soud nezjistil.

[32] Souzený případ spadá do kategorie případů vymezených I. právní větou citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, podle které: *„Jestliže již v samotném přestupkovém řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí (§ 3 správního řádu z roku 2004) vede k závěru, že obviněný se*

příslušného přestupku dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku, nemůže pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení, ledaže by se mu podařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů.“

[33] K tvrzení stěžovatele, že je vhodné na nešvar, spočívající ve vydávání rozhodnutí o vině nezávisle na obsahu spisu, upozornit až prostřednictvím správní žaloby, Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelova argumentace je pro rozhodnutí o kasační stížnosti nepoužitelná již proto, že v jeho věci nebylo rozhodnutí o vině vydáno nezávisle na obsahu správního spisu, ale naopak v úplném souladu s ním, přesněji řečeno v úplném souladu se skutkovými zjištěními ve spise zdokumentovanými.

III.C. Ke zbývajícím kasačním námitkám

[34] K námitce stěžovatele, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda bylo vhodné, aby správní orgán předvolal policisty, kteří prováděli měření, jako svědky, Nejvyšší správní soud nejprve konstatuje, že podle stěžovatele svědkové měli být již ve správním řízení předvoláni, protože skutek nebyl, podle jeho mínění, jednoznačně prokázán. Ve správním řízení však stěžovatel důkaz svědeckou výpovědí nenavrhl.

[35] Rozhodnutí správních orgánů bez pochyby musí vycházet ze spolehlivě a úplně zjištěného stavu věci. Rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí ve správním řízení podle § 32 správního řádu určuje správní orgán. Správní orgány při posuzování viny stěžovatele vycházely z ověřovacího listu silničního laserového rychloměru typu LTI 20/20 TruCAM č. 8012-OL-70201-13 ze dne 2. 9. 2013, oznámení o přestupku ze dne 9. 4. 2014, záznamu o přestupku s fotodokumentací ze dne 9. 4. 2014, seznamu proškolených policistů z používání rychloměru TruCAM LTI 20/20, uživatelského manuálu s dodatkem k rychloměru TruCAM, videosekvence na CD-R a protokolu o ústním jednání ze dne 1. 7. 2014. Tyto podklady zpravidla postačují k vydání rozhodnutí, že se obviněný dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013-35). Za situace, kdy stěžovatel ve správním řízení nenavrhl provedení důkazu svědeckou výpovědí (nenamítal ani nic ve vztahu k důkazům a obsahu spisového materiálu, podal pouze blanketní odvolání) a správní orgány měly z podkladů nacházejících se ve správním spise za dostatečně prokazané, že se stěžovatel přestupku dopustil, nebylo povinností správních orgánů předvolávat svědky a pořizovat tak další důkazy. Povinnost zjistit spolehlivě a úplně stav věci totiž správní orgány stíhá jen do okamžiku zjištění stavu věci, o němž po právu nemají důvodné pochybnosti. Správní orgány nejsou povinny spolehlivě a úplně zjištěný stav věci ověřovat prováděním dalších důkazů.

[36] K výtce stěžovatele, podle které krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda byl vyzván k doplnění odvolání, Nejvyšší správní soud uvádí, že ze správního spisu je zjevné, že doručenka na č. l. 32 správního spisu se vztahuje k výzvě k doplnění odvolání ze dne 14. 8. 2014. Tato výzva byla zmocněnci stěžovatele řádně doručena fikcí; námitka opaku proto důvodná není.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[37] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[38] Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti, nemají účastníci podle § 60 odst. 1, ve spojení s § 120, s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. června 2016

Zdeněk Kühn
předseda senátu